Βουλόνης. Ἐφθάσαμε καὶ ἐκεῖ ποῦ ἐκαθήμεθα, δυὸ βήματα παρακάτω τὸν εἶδα. Δὲν ἦτον ὅμως ὁ ἴδιος. Μὲ πλησιάζει ψυχρά, ψυχρά, μὲ καλημερίζει ψυχρά, ψυχρά, μοῦ πιάνει τὸ χέρι ψυχρά, ψυχρά, καὶ πολὺ λίγα λόγια, πεντέξη λέξεις μόνον, ἕνα δύο φράσεις τῆς ἐπικέτας καὶ χωρὶς ἔννοια. Ἔπειτα τὸν ἔχασα μὲ στὸν κόσμο. Ἐγὼ δὲν ἤξευρα τί νὰ ὑποθέσω.

— Μὰ ἡ μητέρα σου . . .

— Ναὶ τὰ 'ξεύρω τώρα, τὰ 'ξεύρω. Ἀλλὰ τότε! Φαίνεται πῶς τὴν ἀγαπῶ πολὺ τὴν μαμὰ γιὰ νὰ τῆς συγχωρήσω τέτοια πράγματα.

— Ἦλθε σπίτι μας τὴν ἐπαύριον τῆς ἐπισκέψεώς μου, πρωΐ, πρωΐ καὶ ἐκεῖ μὲ τὰ δάκρυα στὰ 'μάτια μὲ ὥρκισε στὴν τιμή μου νὰ μὴν ἐξακολουθήσουν αὐτὰ τὰ παιδιακίσια πράγματα. Ἐγὼ ἤθελα νὰ διαμαρτυρηθῶ, ἀλλ' ἐκείνη ἐξηκολούθησε. «Ναί, ναί, παιδιακίσα. Σκέψου καλὰ ὅτι παίζεις μὲ τὴν εὐτυχία τῆς Μαρκέλας. Δὲν ἔχεις δὲ τὸ δικαίωμα νὰ τὴν ἐκθέτῃς. Ἔρχεσαι ἀπὸ τὴν Κίναν ἔτσι αἰφνίδια καὶ ἡ ἀφιξίς σου αὐτὴ καταστρέφει ὅλα τὰ σχέδια. Ὁ κ. Κουρταλὲν εἶνε ἄνθρωπος 34 ἐτῶν, λογικὸς καὶ πολὺ φρόνιμος. Αὐτὰ θὰ πῇς εἶνε δευτερεύοντα ζητήματα, ἀλλ' ἐπὶ τέλου: ὁ ἔρως περνᾷ, καὶ τὸ χρῆμα μένει. Καὶ 'ξεύρεις καλὰ ὁ κύριος Κουρταλὲν εἶνε πολὺ πλουσιώτερος ἀπὸ σέ. Τῆς Μαρκέλας ἡ θέσις εἶνε ἀξιόλογος μὲ αὐτόν. Ἐνῷ σὺ . . . . 'ξεύρεις πόσον σ' ἀγαπῶ . . . εἶσαι πολύ, παρὰ πολὺ ἀξιαγάπητος . . .» Ἡ μητέρα σου 'μιλεῖ.

— 'Ξεύρω, 'ξεύρω.

— «Ναί, ἀξιαγάπητος, ἀλλὰ ἕως ἐκεῖ φθάνουν τὰ προτερήματά σου. Καὶ τώρα σοῦ θέτω ἕνα ζήτημα καὶ περιμένω λογικὴν ἀπάντησιν.

«Ἔχεις ὅλα τὰ προσόντα, τὰ δυνάμενα ν' ἀποτελέσωσι τὸν ἀληθῆ σύζυγον; Ἡ Μαρκέλα 'ξεύρεις εἶνε ὀλίγον ἐλαφρά, ἐπιπόλαιος, κάπως κοκέτα . . .» Πάντα ἡ μητέρα 'μιλεῖ ἔτσι.

— 'Ξεύρω, 'ξεύρω.

— Δὲν ἤξευρα τί ν' ἀπαντήσω, θεία Λουΐζα... Μοῦ ἐφαινότανε ὅτι ὅλα αὐτὰ ἦσαν σωστὰ καὶ δίκαια . . . Δὲν εἶχα μεγάλην ἰδέαν περὶ τοῦ ἑαυτοῦ μου ὡς συζύγου. Καὶ τώρα ἀκόμα ἐρωτῶ τὸν ἑαυτόν μου.

— Νὰ μὴ τὸν ἐρωτᾷς. Φθάνει νὰ μ' ἀγαπᾷς, καὶ θὰ ἔχῃς ὅλα τὰ προτερήματα. Οὐδὲν ἁπλούστερον καθὼς βλέπεις . . . Ἔλα ἐξακολούθει . . .

— Ἔ, λοιπὸν τόσῳ μὲ κατέπεισεν ἡ μητέρα σου . . . καὶ γι' αὐτὸ τὴν ἄλλην ἡμέρα στὸ ἱπποδρόμιον ἐφαινόμουν ἔτσι ψυχρός . . .

— Καὶ ἐγώ, τότε. αὐτὴν τὴν ἴδια ἡμέρα, ὅταν ἐπεστρέψαμε σπίτι, ἔπεσα στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μαμᾶς καὶ ἐφώναζα: «Ναί, ναί, θέλω νὰ νυμφευθῶ τὸν κύριον Κουρταλέν». Ἄχ! πόσαις φοραῖς ἀπ' αὐτὴν τὴν ἡμέρα ἕως τὰς 16 Μαΐου ἔτρεχα ν' ἀγκαλιασθῶ τὴν μαμά. Καὶ ἐκείνη πειὰ εἶχε συνειθίσει καὶ ἅμα μ' ἔβλεπε νὰ πηγαίνω ἐκεῖ μ' ἄνοιγε τὰ χέρια της κι' ἐγὼ ἔτρεχα νὰ πέσω, νὰ χωθῶ, ἐκεῖ μέσα. Καὶ πότε ἔλεγα «ναί, θέλω» καὶ πότε πάλι «ὄχι, δὲν θέλω. Ἀλλὰ τὰ «ὄχι δὲν θέλω» κατήντησαν πειά, πολὺ σπάνια. Ὁ κύριος Κουρταλέν, ἄλλως τε, ἦτον ἄνθρωπος θαυμάσιος. Ἐπερίμενε πάντοτε κουμβομένος μὲ στὴν μαύρη του ρεδιγγότα μὲ ἀνεξάντλητον ὑπομονήν. Καὶ ἡ ἐφημερίδες ἀκόμη, κάτι ἐψιθύριζαν, σκεπαστὰ σκεπαστά, γιὰ ἕνα μεγάλο συνοικέσιον, μεταξὺ δύο μεγάλων οἰκογενειῶν. Καὶ σχεδὸν ἐννοοῦσεν ὁ κόσμος περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Ἀφοῦ, φανταθῆτε, ἐδεχόμην ἀπ' ἔξω, ἀπ' ἔξω καὶ συγχαρητήρια. Τὸ πρωΐ τῆς 17 Μαΐου ἡ μαμὰ μοῦ εἶπεν. «Ἔλα, κόρη μου, μὴ τὸ ἔχῃς ἀκόμη τὸ κακόμοιρο τὸ παιδὶ στὸ μαρτύριο. Ἀφοῦ πρόκειται νὰ 'πῇς ναί, 'πές το μιὰ καὶ καλὴ αὐτὸ τὸ ναί!» Μοῦ εἶχαν δόσει ἀναβολὴν 24 ὡρῶν, ὅτε τὸ ἴδιο βράδυ, ἐγὼ καὶ ἡ μαμὰ ἐπήγαμεν εἰς τὸν χορὸν τῆς κυρίας Βερνιὲ κάπως ἀργά, κατὰ τὰς 11. Καὶ ἄλλοτε εἰς παρομοίαν περίστασιν ἔγινε κρότος γιὰ τὸ ἄτομόν μου, ἀλλὰ ἐξαιρετικῶς ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὅταν ἔμβαινα μέσα, δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἤκουα ψιθυρισμοὺς θαυμασμοῦ. Ὁ κ. Κουρταλὲν ἦλθεν ἐκεῖ. Μὲ ἤθελεν engagée γιὰ ὅλα τὰ βάλς, γιὰ ὅλη του τὴ ζωή. Τὸν ἀπεκρίθην «Ἀργότερα γιὰ ὅλας τὰς καδρίλλιας, γιὰ ὅλη τὴν νύχτα τώρα, μιὰ στιγμή . . . παρακαλῶ . . . εἶμαι κάπως κουρασμένη». Ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς δὲν εἶχα ὄρεξιν νὰ χορέψω Ἡ μαμὰ ἐκάθισε, καὶ ἐκάθισα κοντά της. Ἄρχισεν ἕνα βάλς. Ἡ μαμὰ μοῦ ἔλεγε «Χόρεψε, παιδί μου, μ' αὐτόν, χόρεψε». Δὲν τὴν ἄκουα. Ἐπαρατηροῦσα γύρω, τριγύρω, στὸ σαλόνι, καὶ ἐπὶ τέλους συνήντησα δύο μάτια τὰ ὁποῖα ἐγνώριζα πολὺ καλά, καὶ τὰ ὁποῖα ἐδυσκολεύθηκα πολὺ νὰ γνωρίσω, διότι ἐφαίνοντο ὅτι ἐμεγάλοναν ἀπὸ θαυμασμόν. Εἶχαν στηλωθεῖ ἐπάνω μου, καὶ μ' ἔβλεπαν καλὰ καλά.

— Σ' ἐθαύμαζα, ἐκείνη τὴν ὥρα.

— Καλά, καλά. Ἐδῶ ὅμως, θεία Λουΐζα, θ' ἀρχίσῃ πάλιν ἡ ἀνάκρισις. Πῶς καὶ γιατί ἐπῆγες εἰς τὸν χορόν; Ποῦ εἶχες δειπνήσει Γοντράν;

— Στὴν λέσχην.

— Καὶ τί ἐσκόπευες νὰ κάμῃς μετὰ τὸ δεῖπνον; Νὰ ἔλθῃς εἰς τῆς κυρίας Βερνιά;

— Ὄχι! Εἴχαμε σκοπὸ μὲ τὸν Ροβέρτο νὰ πᾶμε εἰς τὸ θέατρον

— Δὲν ἐπήγατε; Γιατί;

— Δὲν εὑρήκαμεν θέωρεῖον. Μᾶς εἶπαν ὅτι ὅλα ἦσαν 'νοικιασμένα.

— Τότε τί εἶπες εἰς τὸν Ροβέρτο;

— Εἶπα στὸν Ροβέρτο· «Ἂς παίξωμε ἕνα μπεζίκ». Ἐπαίξαμε, καὶ κατὰ τὰς δέκα εἶδα πῶς ἔχασα ἀρκετά, τότε . . .

— Ὁ Ροβέρτος ἤθελε νὰ σὲ φέρῃ εἰς τῆς κυρίας Βερνιέ. Καὶ σὺ δὲν ἤθελες! Καὶ ὅμως ἐὰν δὲν ἤρχεσο, καὶ ἐὰν ὑπῆρχε θεωρεῖον κενὸν εἰς τὸ θέατρον. ἢ ἂν ἐκέρδιζες εἰς τὸ μπεζίκ, τὴν ἄλλη 'μέρα ὁ γάμος μου μὲ τὸν κ. Κουρταλὲν θὰ ἦτο πρᾶγμα τελειωμένον.

— Ναί, ἀλλὰ ἦλθα . . . καὶ ἐκάθισα εἰς τὴν γωνιὰ νὰ σὲ βλέπω, νὰ σὲ βλέπω.

— Ἐγὼ εὐθὺς ποῦ σὲ εἶδα νὰ μὲ βλέπῃς ἔτσι. ἀμέσως ἐννόησα πῶς κάτι τι ἤθελε συμβῆ. Τὰ 'μάτια σου ἔκαιαν, ἔλαμπαν, εὔγαζαν φλόγαις!

— Εἶχα παρατηρήσει ὅτι εἰς ἐκεῖνον τὸν χορὸν ποῦ ἦσαν ἡ ὡραιότεραις γυναῖκες τοῦ Παρισιοῦ σὺ ἦσουν ἡ ὡραιοτέρα. Ἡ ὡραιοτέρα! . . . καὶ τὶ ὤμους! . . .

— Τὸ ἐπέτυχα, ἐπὶ τέλους, τὸ ἐπέτυχα!

— Ἡ κεφαλή μου εἶχε γυρίσει. Εἶδα τὸν Κουρταλὲν ποῦ ἐσκόπευε νὰ ἔλθῃ κοντά σου. Ἐννόησα πῶς οὔτε λεπτὸ εἶχα νὰ χάσω. Γιὰ νὰ περάσω τὸν Κουρταλὲν ἔδωσα ἕνα πήδημα, ἔσπρωξα δεξιά, ἀριστερά, τοὺς χορευτάς, ἔσχισα μιᾶς κυρίας τὸ φόρεμα καὶ ἐπὶ τέλους ἔφθασα πρῶτος. Σὲ ἄρπαξα ἀπὸ τὴν μέση—μοῦ φαίνεται ὅτι ἀκόμη ἀκούω τὴ φωνή σου—καὶ σὲ παρασύρω μαζύ μου.

— Ἡ μαμὰ ἐφώναζε, Μαρκέλα, Μαρκέλα, ἀλλὰ ἦτον πειὰ ἀργά. Μὲ εἶχεν ἁρπάξει κ' ἐχορεύαμε, ἐχορεύαμε, τρελλοί, θεάτρελλοι. Τί βάλς ἦταν ἐκεῖνο, τὶ βάλς! Καὶ μοῦ ἔλεγε . . .

— Σ' ἀγαπῶ! Σὲ λατρεύω! Εἶσαι ἴδια ἡ καλλονή! Μιὰ γυναῖκα ὡραία εἶν' ἐδῶ μέσα, ἐσύ! Ἐγὼ θὰ εἶμαι ὁ σύζυγός σου, ἐγώ, μ' ἀκοῦς;

— Καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὴν συγκίνησί μου καὶ ἀπὸ τὴν εὐχαριστησι πνιγμένη, εἶχα πειὰ πέσει ἐπάνω του, μὰ τὸν παρακαλοῦσα νὰ 'μιλῇ σιγανώτερα: «Ὅ,τι θέλεις . . . . ναί, θὰ εἶμαι 'δική σου, ἀλλὰ πρόσεχε . . . θὰ σ' ἀκούσουν».

— Αὐτὸ κ' ἐγὼ ἤθελα καὶ πάλιν ἄρχισα· «Σ' ἀγαπῶ, σὲ λατρεύω . . .

— Ἐγώ, κατακουρασμένη, δὲν 'μποροῦσα νὰ κρατηθῶ. «Ὄχι τόσῳ γλήγορα, σὲ παρακαλῶ, πειὸ σιγά. Θὰ πέσω. Μοῦ φαίνεται πῶς ὅλα γυρίζουν γύρω μας. Στάσου, φθάνει».

— Ὄχι! ὄχι, νὰ μὴ σταθοῦμε. Ἐμπρός, ἐμπρός. Ἂν σταθοῦμεν θὰ μᾶς χωρίσῃ πάλι ἡ μητέρα σου, καὶ ἐγὼ ἔχω τόσα πράγματα νὰ σοῦ 'πῶ, τόσα πολλά, μὰ τόσα πολλά. Ὁρκίσου μου πῶς θὰ γίνῃς σύζυγός μου.

— Ναί, σοῦ τὸ ὁρκίζομαι, μὰ φθάνει, φθάνει. Ἐπνιγόμουν. Αὐτὸς δὲν ἄκουε. Ὅλο ἐχόρευεν, ἐχόρευε σὰν τρελός. Ἐμπιάζαμε μὲ καταχλεισμό. Οἱ ἄλλοι δὲν ἐχόρευαν, μᾶς ἔβλεπαν. Καὶ τόσῳ σφιχτὰ μ' ἐκρατοῦσε, τὸ πρόσωπό του ἦτανε τόσῳ κοντὰ μὲ τὸ 'δικό μου, τὰ χείλη του τόσῳ πλησίον μὲ τὰ 'δικά μου, ὥστε ἅμα πειὰ εἶδα ὅτι θὰ λιποθυμήσω, ἔπεσα στὴν ἀγκαλιά του καὶ μ' ἔσερνε. Ἕνα σκοτ 'δι κατέβη στὰ 'μάτια μου, δὲν 'μιλοῦσα, δὲν ἔβλεπα, δὲν ἐσκεπτόμουν, τίποτε! Αἰσθανόμουν μιὰ ζάλη, ὄχι πολὺ δυσάρεστον, πρέπει νὰ τ' ὁμολογήσω. Εἶχα λιποθυμήσει.

— Τὴν ἐπαύριον ὁ γάμος μας εἶχεν ἀποφασισθῆ θετικά, θετικά. Ὁ στρόβιλος ποῦ ἐχορεύσαμεν, ἐπροξένησε σκάνδαλον. Αὐτὸ ἐσκεπτόμουν κα. ἐπερίμενα.

— Αὐτὴ εἶνε, θεία, ἡ ἱστορία τοῦ γάμου μας κ' ἐγὼ αὐτὸ τὸ συμπέρασμα ἐξάγω. Ἐπειδὴ ἐγὼ πρώτη ἄρχισα νὰ τὸν ἀγαπῶ, ἔχω τὸ δικαίωμα ὁπόταν μοῦ ἀρέσῃ καὶ πρώτη νὰ παύσω.

— Ἄ διόλου! 'πέ τη, θεία, ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ἔχῃ αὐτὸ τὸ δικαίωμα.

Ἦτο κίνδυνος, νέα ν' ἀρχίσῃ συζήτησις.

— Ἀκούσατε, παιδιά μου, τί θὰ σᾶς 'πῶ. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι πρώτη αὐτὴ ἄρχισε νὰ σ' ἀγαπᾷ, ἀλλὰ καὶ σύ, Γοντράν, τόσῳ πολὺ ἔτρεχες, ὥστε τὴν ἔφθασες.

— Καὶ τὴν ἐπέρασα μάλιστα, θεία Λουΐζα.

— Ὠ! 'μπᾶ! Δὲν τὸ παραδέχομαι, ἀνέκραξεν ἡ Μαρκέλα.

— Καλὰ λοιπόν! ἐξηκολούθησεν ἡ θεία Λουΐζα, προσαθήσατε νὰ βαδίζετε σύμφωνα ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον, χέρι μὲ χέρι, καρδιὰ μὲ καρδιά. Ἀφ' ὅτου ἐγεννήθηκα, εἶνε ἀλήθεια, ἔγιναν πολλαὶ ἐφευρέσεις καὶ ἀνακαλύψεις καὶ ὁ κόσμος ἄλλαξε πολύ. Ἕνα πρᾶγμα ὅμως, ποτὲ δὲν θ' ἀλλάξῃ καὶ αὐτὸ τὸ ἐφυλάξατε καλὰ ἕως τώρα, εἶνε ὁ ἔρως. Ἀγαπᾶσθε, τέκνα μου, ὅσῳ περισσότερον 'μπορεῖτε.

Ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς θείας ἀνέθωρεν ἓν ἔτι δάκρυ, καὶ ἓν μειδίαμα ἀνέτειλεν ἐπὶ τὰ χείλη της. Ἀνεμνήσθη τοῦ ἀξιωματικοῦ τῶν σωματοφυλάκων τοῦ βασιλέως, τοῦ ὁποίου τὴν εἰκόνα ἔβλεπεν ἐκεῖ.

[Φεβρουάριος 1887].

ΑΙΣΩΠΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχ. τελῶν]

Στεφάνου Θ. Ξένου: **Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ**, ἤτοι *Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει*. Ἔκδοσις δευτέρα, ἀδείᾳ τοῦ συγγραφέως, ἐν ᾗ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δρᾶμα *Ἡ Καταστροφὴ τῶν Γενιτσάρων*, Τόμοι 2 . . . . . Δραχ. 5. [5,50]

Στεφάνου Θ. Ξένου: **Ἡ Ἡρωΐς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως,** μυθιστορία εἰς δύο τόμους ὀγκώδεις. . . . . Δραχ. 4. [4,50]

Γεωργίου Α. Βαλαβάνη: **Διηγήματα,** κομψὸς τόμος περιέχον 8 διηγήματα . . Δραχ. 1. [1,20]

Αἰμιλίου Ζολᾶ: **Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας** . . . . . Δραχ. 3. [3,30]

Αἰμιλίου Ρισβούργ: **Τὰ Δύο Λίκνα**. Δρ. 1,60 [2]

Γεωργίας Σάνδης: **Λέων Λεώνης,** μετάφρασις *Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίσση* . . . Δραχ. 1,50. [1,80]

Κομήσσης Δὰς: **Ἡ Ὡραία Παρισινὴ** λπ. 60. [70]

Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου: **Τὸ Τριακοσιάδραχμον Ἔπαθλον** . . . . . λεπ. 50. [60]

Παύλου Μαντεγάζα: **Ὑγιεινή**, μετάφρασις *Ν. Ἀξελοῦ*, ἰατροῦ. . . . . Δραχ. 4. [4,30]

Νικολάου Σαράντη (μαγείρου): **Σύγγραμμα Μαγειρικῆς.** . . . . . Δραχ. 4. [4,30]

Δημοσθένους Ν. Βρατσάνου: **Τρεῖς μῆνες παρὰ τῇ Δουκίσσῃ τῆς Πλακεντίας,** φυλλάδιον Α' . . . . . λεπ. 40. [45]